

איטש לרענהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש יח חשוון תשפג: הדלקת נרות: ירושלים: 4:07 תל-אביב: 4:21 חיפה: 4:11 מוצאי שבת: ירושלים: 5:20 תל-אביב: 5:21 חיפה: 5:19 ר"ת: 5:59

פרשת וירא

חסד והטבה לזולת

להטיב לזולת ולגמול חסד עמו בכל עת ובכל מצב!

נלמד מהפסוק: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו"... (פרק יח-יט)

ואמרו חז"ל: שלשה סימנים יש באומה זו [ישראל] רחמיים ביישנין וגומלי חסדים... גומלי חסדים דכתיב: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו... לעשות צדקה ומשפט" (יבמות עט.)
מדרגת החסד המופלאה שמצינו אצל אברהם אבינו באה לידי ביטוי בכמה דרכי הנהגה מאלפים שנהג אברהם באורחיו ונביא ב' דוגמאות:

א) מטבעו של עולם שכאשר עייף אדם מטורח הדרך קשה עליו לאכול סעודה דשינה. מה היה אומר לעצמו בעל חסד רגיל? "הנני אציע לאורח את מייטב המאכלים, יאכל מהם כמדת יכולתו. איני חייב להגדיל ולהגביר את תאבונו".... אך לא כן נהג אברהם עם אורחיו. הוא סידר שקודם לסעודה ינוחו וישענו על העץ. הוא הציע להם מעט מים כדי שירחצו רגליהם וירעננו עצמם. רק אז, לאחר שעייפותם תפוג, יתאפשר להם להנות יותר מהסעודה הגדולה שיכין להם.

ב) אברהם הגיש להם את המאכלים לפי הסדר שנאמר בפסוק: "ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה". הרי בשר חשוב יותר ומדוע הקדים להם מוצרי חלב? אלא חשבון פשוט עשה אברהם: אם אורחיו יאכלו בשר לפני החלב, יאלצו להמתין שש שעות שצריך להמתין עפ"י דין בין בשר לחלב [וקיים אברהם את התורה והקפיד לא לערב בשר בחלב ולא להכשיל], לכן הקדים להגיש מוצרי חלב כדי שיהא סיפק בידם לאכול אחרי הפסקה קצרה גם את הסעודה הבשרית.

בספר "באר מים חיים" כתב שישנן שתי בחינות בבעלי הצדקה והחסד: האחד יקרא מדת החסד והשני מדת הרחמים. בעל בחינת החסד הוא כפי שאמרו חז"ל (שבת קד) דרכן של גומלי חסדים לרדוף אחרי דלים. הוא רודף לעשות חסד בעולם, ומיד בהשכמת הבוקר יחפש אולי ימצא עני להעניק לו מטובו. וכך היה אברהם אבינו.

אך בעל בחינת הרחמים אינו כן. הוא עושה חסד רק כאשר בא אליו העני ומבקש על נפשו, או-אז יכמרו רחמיו לתת מאשר לו.

שכר מצוה-מצוה...

מעשה ביהודי חילוני שהגיע בחצות לילה לעיר, וחפש מלון להתאכסן בו אך לא מצא. לפתע הבחין באורות הבוקעים מאחד הבתים. הוא התקרב והנה יוצא יהודי, האיר פנים לקראתו ובסבר פנים יפות הזמינו להכנס אליו ולהתאכסן בביתו.

היה זה **"כ"ק האדמו"ר רבי ישראל מויז'ניץ זצ"ל**. הוא בגופו שירת את האורח והגיש לפניו ארוחת ערב. לאחר מכן הציע לו מיטה. בבוקר כשנודע לאורח מיהו מארחו, ביקש סליחתו של הרבי על הטרחה שגרם לו והפציר בו לקחת ממנו תשלום.

אמר לו הרבי כי התשלום יהיה בכך שמעתה ישפר מעשיו בשמירת תורה ומצוות, והלה אכן קיבל עליו לעשות כן. **קדוש ישראל**

"איך אפשר לעזוב יהודי בצרה?"

בביתו של הגאון **רבי בן ציון אבא שאול ז"ל** שהה אחד מקרוביו כי הוצרך ללכת עמו למקום מסויים. והנה לפתע צילצל הטלפון. הרים רבי בן ציון את הטלפון וענה תשובה בהלכה. הלכו לצאת מהבית והנה שוב מצלצל הטלפון. שוב הרים רבי בן ציון וענה. ופתאום עוד צילצל בטלפון בפעם השלישית. פקעה סבלנותו של אותו קרוב ואמר: "אי אפשר כך, צריכים ללכת!"

ענה רבי בן ציון לעומתו: "אי אפשר ללכת, אולי עומד מאחורי הטלפון איש קשה-רוח הנמצא במצוקה וצריך את עזרתי איך אפשר לעזוב יהודי בצרה" הציע הקרוב: "ארים אני את השפופרת ואם זה בענין של צרה בסדר. ואם לאו, אומר שהרב יבוא בערב..." נחרד רבי בן ציון: ומה עם גזל! להרים את הטלפון לחינם?! והנה שוב צלצל, ורבי"צ, כמובן ניגש לטלפון...

האיר המזרח

חסד בגופו...

כשבאו חסידים הרבה לכ"ק האדמו"ר רבי שמואל מקאמאד זצ"ל לשבות אצלו את שבתם, עלה דרך סולם לגג ביתו והוריד בעצמו מזרונים למען האורחים. אמרו לו האורחים: למה משפיל עצמו רבינו, אנחנו נוריד את המזרונים.

שחק רבי שמואל ואמר: מחר בבוקר כשאלך עם טליתי לבית המדרש להתפלל, תפנו אלי ותגידו "למה לך להשפיל עצמך וללכת להתפלל, אנחנו נתפלל עבורך" כלום אשמע לכם?!... **חס"מ**

עלון השבוע פרשת וירא הוקדש לעילוי נשמת
ר' שמואל עבני בן ר' הנוך מיכאל הלוי ז"ל
נלב"ע כג' מרחשון תשנ"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

מיצוה להכניס אורחים לביתו ולספק להם אכילה שתיה ולינה!

נלמד מהפסוק: "ויאמר... אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך..." (פרק יח-ג)

למדו מכאן חז"ל: גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכינה. דכתיב "ויאמר... אם נא מצאתי... אל נא תעבור" (שבת קכז:).

אמרו חז"ל בגמרא (בבא מציעא פו:). כתיב "קמח" וכתוב "סולת". אמר רבי יצחק: מכאן שהאשה צרה עיניה באורחים יותר מן האישי! ופירש רש"י: היא אמרה קמח והוא אמר סולת וסולת עדיף מקמח.

והוסיף המהרש"א שאין לומר הפוך, שאברהם אמר קמח והיא אמרה סלת שהרי רואים שאברהם לא היתה עינו צרה באורחים שהרי אמר מעט ועשה הרבה והביא לאורחים ממיטב המאכלים.

ואולם, לאמיתו של דבר, מצינו גם גרסה כזו שאברהם אמר "קמח" והיא אמרה "סולת". לפי"ז צ"ע: מנין לחז"ל שאשה עינה צרה באורחים, והרי אדרבה, היא אמרה "סולת" המשובח יותר!

וכן הקשה רבינו יוסף חיים מבגדד זצ"ל (בספרו בן יהודיע) שכך משמע מפשטות לשון הכתוב שאברהם אמר "קמח" ושרה אמרה "סולת", נמצא שעיניה יפות באורחים? זאת ועוד: הרי וודאי לאברהם אבינו היתה עין יפה, וא"כ למה באמת אמר "קמח" ולא אמר "סולת"? (ועיי"ש מה שתירץ)

ונראה ליישב ולבאר עפ"י היסוד שכתב כ"ק האדמו"ר מקוסוב זצ"ל (בספרו אהבת שלום) שאם האורח מרגיש שבעל הבית מרבה בשבילו מאכלים יקרים אזי הוא מתבייש מאד. וכזו הכנסת אורחים אינו יכולה להיות תמידית. לפיכך מובן מה שאמרו חז"ל "אשה עיניה צרה באורחים" גם לפי הגירסה ששרה אמרה "סולת", דאדרבה, מה שאמרה "סולת" מראה על צרות עין, כאמור.

בדרך יסוד זה נוכל לבאר את אמרת חז"ל במסכת אבות "ויהיו עניים בני ביתך", בזה בא התנא ללמדנו שהאירוח הראוי הוא, כשננהג עם האורחים העניים כפי שנוהגים עם בני הבית, שלא נטרח במיוחד להרבות להם מאכלים יקרים מהרגיל, אלא כפי שרגילים בני הבית לאכול, ועי"ז לא יהיה קשה על בעל הבית להזמין אורחים בכל עת. וגם להם יהיה נעים יותר להתארח ביודעם שאינם מכבידים על בעל הבית.

והכתב סופר ביאר את הראיה מכך שאברהם לא אמר "מהרי שלוש סאים קמח" משמע שידע שהאשה עיניה צרה באורחים והעדיף שתלוש בהרחבה בקמח מאשר בצימצום בסולת, ובכל זאת כבשה שרה את טיבה ולשה סולת בעין יפה. ומזה שלא ציוה אותה מלכתחילה סולת, ראיה שאשה עיניה צרה באורחים.

אכן עדיין צ"ב לפי היסוד שאמרנו לעיל, מדוע אברהם שהיה טוב-עין לאורחים הביא להם מאכלים כה יקרים ששחט בשבילם בקר ונתן להם ג' לשונות בחרדל, הרי בכך גורם אי נעימות לאורחיו ומרחיקם מביתו?

וצריך לומר שמטעם זה הקדים אברהם ואמר לאורחיו "מעט" "יוקח נא מעט מיים..." "ואקחה פת לחם" וכו' ולא הזכיר את ה"הרבה" שעשה לבסוף. כאילו מדובר על סעודה קלה ביותר, כדי להסיר מהם את אי הנעימות, ואז גם לאחר שהגיש להם את מיטב המאכלים הבינו שבשבילו זה סעודה קלה ונחשב אצלו "כיבוד קל".

במה מכבדים אורח?

סיפר הגאון רבי חיים יצחק פופקא מתלמידי החפץ חיים בישיבת ראדין: פעם אחת התארחנו מספר תלמידים עם החפץ חיים במקום הבראה ובמקום זה לא התאפשר לנו להתפלל את כל התפלות במנין, שכן היו שם פחות מעשרה המצטרפים למנין.

יום אחד הגיע הגאון רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל לבקר את החפץ חיים במקום הבראה. כאשר נכנס רבי חיים עוזר לחצר, נענה אחד הבחורים ואמר: "הנה עכשיו כבר יש לנו מנין לתפלת מנחה..." ומיד רצה לפתוח בתפלה.

ואולם החפץ חיים קיבל בשמחה את רבי חיים עוזר. הוא אחז בידו והכניסו פנימה לדירה אשר שהה בה ועמד עליו להאכילו להשקותו ולדאוג למנוחתו מיגיעת הדרך.

כעת נפנה החפץ חיים לבחורים ואמר להם: "היכן כתוב שמכבדים אורח בתפלה במנין? אורח מכבדים באכילה ושתייה..."

הלמות עמלים - ח"ב

הפקיר ביתו לאורחים...

ביתו של הגה"צ רבי רפאל ברוך טולידאנו זצ"ל היה פתוח לכל דכפין. אי אפשר לתאר במלים את גודל זריזותו והתאמצותו להכניס אורחים בצל קורתו ולקבל כל אדם בסבר פנים יפות, הוא הפקיר את מעונו בשביל האורחים ובעצמו טרח להאכילם ולהשקותם, להציע את משכבם בנוחות, מבלי שיצוה על אחד מבני ביתו לעשות המלאכה במקומו.

על האורחים שפקדו את נווהו, נמנו בין השאר שד"רים מטבריה ומצפת, משולחים ממוסדות שונים ופליטי מצרים ואירופה שבנוסף לאכסניה הסתייעו גם בעזרתו הפעילה להצליח בשליחותם. ברגע שנודע לו כי בעיר שוהה אורח, באין הבדל אם הוא אשכנזי או ספרדי, טרח לחפש אחריו והביאו אל ביתו.

אורות ממזרח

קודם כל ארוחת בוקר...

פעם הגיעו לביתו של הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל מספר אנשים מירושלים לדון עמו בענין מסויים, מיד לאחר תפלת שחרית. רבי מיכל יהודה היה מוטרד, הרי הם הגיעו מירושלים והשעה שעת בוקר מוקדמת, ודאי לא הספיקו לאכול ארוחת בוקר.

אמר להם רבי מיכל יהודה, עוד בטרם שמע את הנושא שבגינו הגיעו: "ודאי לא אכלתם עדיין ארוחת בוקר" ותוך כדי דיבור יצא אל המטבח, הוציא שטר כסף מכיסו ואמר לאחד מבני הבית שנוכח שם: "בבקשה לך למכולת וקנה לאורחים דבר מאכל".

לאחר זמן קצר כבר הוגש המזון לאורחים המשתוממים. רק לאחר שאכלו ושבעו מהסעודה שהוגשה להם, ישב רבי מיכל יהודה לשמוע את דבריהם.

מאורם של ישראל

"בשביל חינוך הילדים..."

שח הגראי"ל שטיינמן זצ"ל: שמעתי, כי באנטוורפן התגורר יהודי חרדי שהיה עשיר גדול. היו לו בדירה עשרים ושש חדרים, ובכל חדר היה רהיט מיוחד לחדר זה. המצב הזה גרם שאשתו לא הסכימה להכניס אורחים לבית, שהרי יש לחשוש שזיקוק לרהיטים המיוחדים. אמנם עם זאת, מי שדפק על דלתם הם לא שלחוהו בידיים ריקות אלא נתנו בידו כסף כדי שיוכל למצוא לעצמו מסעדה או אכסניה.

הוסיף הרב שטיינמן וסיכם את התוצאה של אותה "הכנסת אורחים": "לאותו יהודי עשיר לא נשאר מכל הילדים אפילו אחד שומר תורה ומצוות רח"ל. אילו היו נכנסים לבית אורחים, אזי הילדים היו רואים דמות יהודי מפעם לפעם. אבל בהנהגה זו, הם לא ראו אף פעם בביתם צורה של יהודי".

חכימא דיהודאי

מצווה לבקר את החולה ולסדר כל הדרוש לו!

נלמד מהפסוק: "וירא אליו ה' באלוני ממרא" (פרק יח-א)

וכתב רש"י: לבקר את החולה. אמר רבי חמא בן חנינה יום שלישי למיתו היה ובא הקב"ה ושאל בשלומי. אף אנו נלמד לבקר את החולה, וכפי שדרשו חז"ל בגמרא (ב"ק ק וב"מ ל:) "את הדרך" – זו גמילות חסדים. "לכו" – זו ביקור חולים. וכן דרשו בדומה לזה (סוטה יד) "אחרי ה' אלוקיכם תלכו" – להלך אחר מדותיו של הקב"ה מה הוא ביקר חולים אף אתה בקר חולים.

נראה לנו לסכם, שמצות ביקור חולים כוללת בתוכה שמונה מטרות עיקריות שיש בהן תועלת לרפואתו של החולה [וסימן לדבר, בברכה השמינית ב"שמונה עשרה" שהיא ברכת "רפאנו", לרמוז שבמילוי שמונה המטרות הללו ישנה רפואה] ונפרט אותם כדלהלן:

א) מתוך שרואה את החולה, בביקורו אצלו, מבין ומרגיש את מצבו, ואז יתפלל ויבקש עליו רחמים מעומק לבו [ואינה דומה שמיעה לראיה]. טעם זה כתב הרמב"ן (ב"תורת האדם" שער המיחוש) ומוסיף: "הלכך המבקר את החולה ולא ביקש עליו רחמים לא קיים את המצוה. ומוסיף הטור (יו"ד סי' שלה): "והמבקר כאילו מחיה אותו".

ב) מתוך שרואה את החולה, מעיין בענייניו, אם יצטרך לשום דבר משתדל בו להמציאו לו ועושה שיכבדו וירצו לפניו. כך לשון הטור (שם).

ג) כשמתפלל על החולה עדיף שיתפלל בפניו, כי שם התפלה מקובלת יותר, שהרי מבואר בגמרא (שבת יב:) שהשכינה למעלה מראשותיו של חולה [ואז גם אין צריך להזכיר את שמו כמבואר בגמרא (ברכות לד.)].

ד) המבקר את החולה נוטל אחד מששים מחוליו, כדברי חז"ל (נדרים לט:). המבקר את החולה נוטל אחד מששים מחליו ובלבד שהוא בן גילו.

ה) כאשר אדם מכובד, והוא גם חשוב ומפורסם [והיינו שחולה כד מעריכו], טורח לבקר אצל החולה, הריהו משמחו בעצם הופעתו אצלו, ובכך מיקל עליו צער מחלתו.

ו) כאשר המבקר את החולה יודע אלו דיבורים ישמחו את החולה, יחזקוהו ויעודדו אותו, ומדבר אותם אל החולה, מחזק בהם את רוחו ומחיה אותו. ככתוב (משלי יח, יד) "רוח איש יכלכל מחלתו".

ז) יש ענין לשוחח עם החולה בדברים שיעוררו אותו לשוב בתשובה ובכך מזכה אותו, ובמיוחד אם עי"ז אכן שב החולה בתשובה שלימה. ויתכן שזו גם סגולה גדולה לרפואה, כי נחשב לאדם אחר שעליו לא נגזר [כדוגמת שינוי השם].

ח) כאשר מבקר את החולה ורואה את מצבו, ראה זו עשויה לעורר בתשובה את המבקר עצמו לחזקו בשיפור דרכיו ומעשיו. חיזוק זה נזקף לזכותו של החולה שגרם לכך, ובוזה מועיל לחולה בביקורו (מלבד התועלת הגדולה שיש למבקר).

והנה אם נתבונן בכל שמונת הענינים הללו, נמצא שיש חילוק למעשה ביניהם בשאלה: האם לקיים המצוה צריך לבקר בגופו אצל החולה, והאם דוקא כשהחולה ער או גם כשישן, והאם אפשר שיוכל לקיים המצוה מרחוק, כגון שמשוחח עם החולה באמצעות הטלפון, או ששולח מישהו לסייע לחולה (גם כשהשליח אנו שייך במצוה). ולכאורה זה תלוי בסוגי המטרות שפירטנו. ודו"ק.

מעורר את החולים לשוב בתשובה...

מצות ביקור חולים היתה חביבה מאד אצל הגה"צ רבי הלל ליכטנשטיין זצ"ל (אב"ד קאלמייא) הוא היה נוהג ללכת לבקר אצל כל חולה בעירו ובפרט אצל עניים. כאשר נכנס לבית החולה, כמעט היה החולה נרפא מרוב שמחה על שהרב מבקר. והיה מנחם ומעודד את החולה באומרו לו: "כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירצה" (משלי ג-יב).

והביא רבי הלל את דברי האלשיך הק' שפירש את הפסוק "ולא יראו פני ריקם"... היינו כי החושך שבטו שונא בנו ואב הרחמן מייסר את בנו. אף כי הוא עצם מעצמיו, זאת כדי להטיב דרכו. אמנם אם לא יועיל לו, מצטער אביו כי נמצא שהכהו ללא הועיל. כי תכלית היסורים להטיב הדרך.

והיה רבי הלל מוסיף ואומר, כי עם ע"י היסורים מפשפש החולה במעשיו וישוב בתשובה, אזי נתגלה למפרע כי היסורים היו לטובה גדולה, ואזי יוכל לומר "אודך ה' כי אנפת בי" (ישעיה יב-א). והיה רבי הלל מסיים ואומר: העיקר הוא להסב פניו אל הקיר ולהתפלל בדמעות כמה פעמים ביום ולהרהר בתשובה שלימה ולקבל על עצמו שלא יחטא עוד, והא-ל הטוב הוא רופא נאמן ורחמן וישלח לו רפואה שלימה.

בית הלל

האם חולה צריך לאכול?

הגרי"ז סולובייצ'יק זצ"ל, בסוף ימיו היה חולה מאוד. יום אחד בא חתנו הגאון **רבי מיכל פיינשטיין** זצ"ל לבקרו. אמרו לו בני הבית כי זה זמן רב שהגרי"ז ממאן לאכול את האוכל המוגש לפניו. אולי הוא יצליח לשכנעו שיאכל משהו...

שאל רבי מיכל את הגרי"ז מדוע אינו רוצה לאכול? השיב לו הגרי"ז: "הרי כתוב בתהלים "ויגיעו עד שערי מות כל אוכל תתעב נפשם" וכן מובא בגמרא (יבמות עא:) שחולה אינו צריך לאכול".

אמר לו רבי מיכל, כי דברי הגמרא אמורים רק על מי שיש לו חום שאז אינו צריך לאכול, אבל על חולה שאין לו חום לא נאמר שאינו צריך לאכול.

שמע הגרי"ז את הדברים ואמר: "אכן כך, אתה צודק"... ומיד החל לאכול את האוכל שהוגש לפניו...

עובדות לבית בריסק

"טיול" לביקור חולים...

אחר תפלת ליל שבת בישיבת פוניבז' היה יוצא **רבינו הגרא"מ שך** זצ"ל לטייל בחוצות העיר ב"ב, כשהוא שקוע בלימודו בעומק הסוגיא לקראת השיעור כללי. אבל שם ליבו היכן בתיים של אותם תלמידים שנעדרו מספר ימים שמסתמא חולים הם ועולה לבקרום.

וסיפר הגאון **רבי יוסף רוט** זצ"ל שכאשר לא חש בטוב, בהיותו תלמיד בישיבה, ועל כן נעדר מספר ימים, התדפק הרב שך על דלת ביתו בליל ש"ק, כשבני המשפחה בתחילת הסעודה, דרש במאור פנים בשלומי, ברכו בברכת רפואה שלימה והלך לדרכו

לולי תורתך

"גורם לו שיחיה..."

פעם נסע הגאון **רבי חיים קניבסקי** זצ"ל לירושלים לערוך ביקור חולים אצל חמיו הגאון **רבי יוסף שלום אלישיב** זצ"ל. שאל אותו הרב אלישיב (בענותנותו ובפשטותו האופינית): וכי יש חיוב לנסוע לעיר אחרת כדי לקיים מצות ביקור חולים?

השיב לו רבי חיים: הרי אמרו בגמרא (נדרים מ.) "כל המבקר את החולה גורם לו שיחיה..."

דרך שיחה

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

משפט סתום-סתום

אחד מגדולי-הדור ושאלתו בפיו, כיצד עליהם להתייחס לחלום ולמשפט הסתום-סתום: "כל התורה שברשותי לא תוכל לעזור לך. רק המכתב והספר!" הורה להם הרב לפקוד את ציונו של הרב שך זצ"ל, ולומר שם את כל ספר התהלים.

באותו בוקר ראתה אחת השכנות את הנערה, ופניה נסערות. לשאלתה סיפרה הנערה את חלומה המוזר, ואת רצונה העז להיושע ולהקים בית בישראל. הן נפרדו ללא ששתיהן יודעות מה הולך להתחולל בהמשך כתוצאה מאותו מפגש קצרצר.

אותה שכנה נהגה למסור שיעור באופן קבוע. בעקבות הפגישה עם הנערה הודיעה בתחילת השיעור כי השיעור הנוכחי מוקדש לזכותה של שכנתה הרווקה וכאן היא נקבה בשמה המלא "---- בת ----"

לתדהמתה קמה אחת המשתתפות ואמרה: 'יש לי מכתב שאותו אני רוצה למסור לנערה'. אישה זאת הייתה אמה של חברתה של הנערה, וביניהן לא שררו יחסי ידידות. הנערה, מעוכבת השידוך, הייתה מוכשרת ומוצלחת ועוררה את קנאתה של חברתה בכך שהותירה אותה מחוץ למעגל החברתי.

ברבות הימים, כאשר ראתה שחברתה עדיין בבדידותה, כתבה לה מכתב שבו כתוב שהיא מוחלת לה בלב שלם ומתפללת לישועתה!

באותו יום החלה הישועה: הנערה נהגה לעזור לשכנתה המטופלת בילדים קטנים, ביום בו קיבלה את המכתב הלכה כהרגלה לעזור לה. לאחר מספר דקות נשמעו דפיקות בדלת, והשכנה ביקשה ממנה להתארגן ולהסתדר מעט לצורך פגישה.

הנערה הייתה המומה מהמהירות, וביקשה להתארגן מראש - כמקובל. אך כפי שמצאנו אצל יוסף הצדיק, ברגע שהישועה מגיעה הכל הולך מהר מהר... המציעה לא הסכימה לדחות את הפגישה, והנערה נאלצה להזדרז...

בניגוד להגיון. דווקא השידוך שהתחיל בצורה כל-כך לא מסודרת ומאורגנת, הוא שהגיע עד מהרה לידי גמר והם הקימו יחדיו בית נאמן בישראל.

אנחנו כבר יודעים את הסיבה לכך...

שמעתי מעשה אמיתי - אומר הרה"ג רבי צבי נקר שליט"א ('אמונה שלימה') - על נערה מיוחדת וכשרונית, מוצלחת וחכמה, שהשידוך שלה התעכב.

חלפו השנים, והיא עדיין לבדה. ואם לא די בכך - אחיה הצעירים ממנה נישאו, והיא נשארה ברווקותה.

צערה היה קשה מנשוא. כל דבר שחשבה שיכול לעזור לה - עשתה, אולם מאומה לא קרה.

יום אחד שמעה על הסגולה הטמונה ב"סעודת אמנים" והחליטה לנסות זאת (בסעודה זו מגישים תקרובת הכוללת את הברכות מזונות, העץ, האדמה וכו' הנוכחים מברכים וטועמים, וכל אחד מזכה את הציבור בעניית 'אמן'. לאחר מכן יש 'יהי-רצון' מיוחד בו מבקשים לפעול ישועות הקשורות לאותה ברכה. כגון: לאחר ברכת 'הגפן' אומרים 'ריבונו של עולם; בזכות הברכה 'בורא פרי הגפן' ובזכות האמנים, אנא! תן לכל היהודים שצריכים שידוכים שיזכו בקרוב למצוא את זיווגם הנכון וכו' (ובפרט ל...)

את הסעודה ערכה ביום השנה לפטירת מרן הרב שך זצ"ל (ושחל בשבוע שעבר עלינו לטובה) - ולעילוי-נשמתו. הערב היה מיוחד במינו, מרגש וחוויתי.

* * *

ויהי בלילה. הופיע הרב שך בחלומה ואמר לה: "כל התורה שברשותי לא תוכל לעזור לך. רק המכתב והספר!"

משפט חתום וסתום.

התעוררה נסערת, ומיהרה לספר לאביה את שאמר לה הרב שך "כל התורה שברשותי לא תוכל לעזור לך. רק המכתב והספר!"

אביה, לעומתה, כלל לא התרגש. חייד ואמר לה לחזור לישון... "בטח עוד חלום" חשב לעצמו.

חזרה לישון אבל החלום חזר ונשנה שוב: "כל התורה שברשותי לא תוכל לעזור לך. רק המכתב והספר!"

שוב התעוררה נסערת, והפעם גם פרצה בבכי סוער.

* * *

אחר הדברים האלה החליט אביה לפקוד את מעונו של

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?

ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il